

Arrest

nr. 287 199 van 4 april 2023
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 28 oktober 2022 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 30 augustus 2022 waarbij een aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 22 november 2022 met referentienummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 26 januari 2023, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 21 februari 2023.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken I. CORNELIS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. SAKHI MIR-BAZ, en van attaché C. D'HAENENS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker dient op 3 augustus 2009 een verzoek om internationale bescherming in. Hij verklaart een niet-begeleide minderjarige vreemdeling te zijn, waardoor hem een voogd wordt toegewezen.

1.2. Een medisch onderzoek op 25 augustus 2009 levert het volgende besluit op: *“Op basis van het voorgaande onderzoek kunnen we besluiten met een redelijke wetenschappelijke zekerheid dat [N.N.] op datum van 25-08-2009 een leeftijd heeft van ouder dan 18 jaar, waarbij 20,3 jaar met een standaarddeviatie van een 2-tal jaar een goede schatting is.”* Op basis van dit onderzoek wordt op 4 september 2009 door de Dienst Voogdij van de Federale Overheidsdienst Justitie beslist dat verzoeker ouder is dan 18 jaar en dat bijgevolg de plaatsing onder voogdij komt te vervallen.

1.3. Op 13 januari 2010 legt verzoeker een taskara uitgereikt op 4 oktober 2007 voor, die stelt dat hij in 2007 stond geregistreerd als 13-jarige. De Dienst Voogdij oordeelt dat dit document niet vermog de leeftijdsbeslissing van 4 september 2009 te weerleggen, nu de Federale Politie vaststelde dat het voorgelegde stuk een “*totale namaking*” is.

1.4. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) beslist op 31 mei 2010 tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Bij arrest van 18 februari 2011 met nr. 56 312 weigert ook de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) verzoeker zowel de vluchtelingenstatus als de subsidiaire beschermingsstatus.

1.5. Op 2 maart 2011 beslist de gemachtigde van de destijds bevoegde staatssecretaris tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten – asielzoeker.

1.6. Verzoeker dient op 17 maart 2011 een volgend verzoek om internationale bescherming in. De gemachtigde van de destijds bevoegde staatssecretaris weigert op 6 mei 2011 dit verzoek in over-weging te nemen.

1.7. Verzoeker dient op 14 juli 2011 een volgend verzoek om internationale bescherming in. De gemachtigde van de destijds bevoegde staatssecretaris weigert op 25 juli 2011 dit verzoek in over-weging te nemen.

1.8. Na gedurende enige tijd in andere Europese landen te hebben verbleven, dient verzoeker op 24 juni 2019 in België een volgend verzoek om internationale bescherming in. Dit verzoek wordt op 20 januari 2020 door de commissaris-generaal niet-ontvankelijk verklaard. Bij arrest van 15 juli 2020 met nr. 238 593 verwerpt de Raad het tegen deze beslissing ingestelde beroep.

1.9. Verzoeker dient op 24 juli 2020 een aanvraag in om te worden gemachtigd tot een verblijf van meer dan drie maanden in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

1.10. Verzoeker dient op 3 februari 2021 een volgend verzoek om internationale bescherming in. Dit verzoek wordt op 30 april 2021 door de commissaris-generaal niet-ontvankelijk verklaard.

1.11. Verzoeker dient op 15 juni 2021 een nieuwe aanvraag in om te worden gemachtigd tot een verblijf van meer dan drie maanden in toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

1.12. Verzoeker dient op 16 augustus 2021 een volgend verzoek om internationale bescherming in. Dit verzoek wordt op 12 augustus 2022 door de commissaris-generaal niet-ontvankelijk verklaard. Een beroep tegen deze beslissing is hangende bij de Raad.

1.13. Op 30 augustus 2022 stelt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie vast dat verzoeker moet worden geacht afstand te hebben gedaan van de aanvraag om verblijfsmachtiging, ingediend op 24 juli 2020, gelet op het bepaalde in artikel 9bis, § 3 van de Vreemdelingenwet. Op dezelfde dag beslist hij dat de aanvraag om verblijfsmachtiging ingediend op 15 juni 2021 onontvankelijk is. Deze laatste beslissing is de bestreden beslissing, die is gemotiveerd als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 15.06.2021 werd ingediend en op datum van 12.05.2022 werd geactualiseerd door :

[N.,N.] [R.R.: ...]

nationaliteit: Afghanistan

[...]

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Reden:

De aanvraag ging niet vergezeld van een kopie van het internationaal erkend paspoort of een gelijkgestelde reistitel, noch van een kopie van de nationale identiteitskaart, noch van een geldige motivering die toelaat betrokkene vrij te stellen van deze voorwaarde op grond van art. 9bis, § 1 van de wet van 15.12.1980, gewijzigd door art. 4 van de wet van 15.09.2006.

Ter staving van zijn identiteit legt betrokkene een Afghaanse taskara voor. Echter, uit het administratief dossier van betrokkene blijkt dat hij in het verleden gebruikt maakte van een volledig vervalste taskara, met name bij zijn eerste asielaanvraag, maar ook bij zijn eerste aanvraag 9bis ingediend op 24.07.2020. Uit de beslissing van het CGVS dd. 01.06.2010 blijkt dat: "De kopie van de taskara die u voorlegt, wijzigt niets aan bovenstaande vaststelling. Uit objectieve informatie die werd toegevoegd aan het administratieve dossier met betrekking tot uw originele taskara is immers na onderzoek gebleken dat het om een totale vervalsing gaat." (CGVS, dd. 01.06.2021, p.5). Betrokkene schrikt er aldus niet voor terug om gebruik te maken van vervalste documenten.

De taskara die betrokkene bij huidige aanvraag 9bis is echter verschillend van deze voorgelegd bij het CGVS in 2009 en van de taskara voorgelegd bij zijn eerste aanvraag 9bis ingediend op 24.07.2020, het gaat om een volledig ander document. Echter, deze taskara kan door onze diensten niet aanvaard worden daar uit de (niet gelegaliseerde) vertaling blijkt dat hij, volgens deze taskara, in 2007 12 jaar oud zou zijn. Deze geboortedatum strookt niet met het op 25.08.2009 uitgevoerde leeftijdsonderzoek, waaruit blijkt dat betrokkene op datum van 25.08.2009 een leeftijd heeft van ouder dan 18 jaar, waarbij 20.3 met een standaarddeviatie van een 2-tal jaar een goede schatting is. In feite stelt deze taskara dat betrokkene nog jonger zou zijn dan volgens zijn valse taskara. Aangezien betrokkene reeds in het verleden gebruikt heeft gemaakt van een vervalste taskara en aangezien de geboortedatum op deze nieuwe taskara niet strookt met het objectieve leeftijdsonderzoek, kan de voorgelegde taskara niet aanvaard worden door onze diensten. Volledigheidshalve wijzen we er op dat uit de beslissing van het CGVS dd. 28.04.2021 blijkt dat: "Uit informatie toegevoegd aan het dossier blijkt ook dat documenten in Afghanistan eenvoudig te verkrijgen zijn, hetzij via corruptie of door ze na te laten maken." (CGVS dd. 28.04.2021, P.3).

Het door betrokkene voorgelegde document, nl. zijn bijlage 26 kan niet door onze diensten aanvaard worden als zijnde identiteitsdocumenten aangezien de omzendbrief van 21.06.2007 (punt II C 1-b) vermeldt dat het voorgelegde identiteitsbewijs een identiteitskaart, een internationaal erkend paspoort of een gelijkwaardige reistitel moet zijn. Bovendien werd de bijlage 26bis opgesteld op basis van de gegevens die betrokkene zelf heeft doorgegeven aan onze diensten en kan deze bijlage geenszins als een identiteitsbewijs gezien worden.

De documentaire ontvankelijkheidsvoorwaarde voor deze aanvraag is dus niet vervuld."

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Verzoeker voert in een enig middel de schending aan van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, van de motiveringsplicht zoals vervat in de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van het redelijkheidsbeginsel en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Hij verstrekt de volgende toelichting bij zijn middel:

"Verweerder meent dat de regularisatieaanvraag van verzoeker die hij ingediend heeft op basis van artikel 9 bis van de Vreemdelingenwet onontvankelijk is.

Verzoeker stelt dat verweerder ten onrechte stelt dat verzoeker geen bewijzen voorgelegd heeft om zijn identiteit aan te tonen.

Verzoeker heeft zijn Afghaanse Taskira voorgelegd.

Het CGVS heeft nooit twijfel over de identiteit van verzoeker. Het verhaal van verzoeker is niet geloofwaardig bevonden door het CGVS. De identiteit van verzoeker niet!!

Verweerder verwijst naar een leeftijdsonderzoek om vervolgens te stellen dat de leeftijd van verzoeker niet overeenstemt met de Taskira.

Verzoeker meent dat het leeftijdsonderzoek bestemd is om de groeistoornis te beoordelen bij een blanke man van middenklasse.

Verzoeker is noch blank en hij behoort noch tot de middenklasse.

Verweerder verwijst verder naar de beslissing van het CGVS waarin staat dat de documenten in Afghanistan gemakkelijk te verkrijgen valt.

Verzoeker meent dat dit een zin is die het CGVS in elke negatieve beslissing gebruikt.

Verweerder heeft nagelaten om aan te tonen dat de huidige Taskira van verzoeker vals is.

*Vooraf wanneer het CGVS geen twijfel heeft over de identiteit van verzoeker.
 Verzoeker meent dat de motivering van verweerder zeer summier is en hij dat verweerder zijn dossier niet op een zorgvuldige wijze onderzocht heeft.
 Hieruit blijkt dat de formele motiveringsplicht geschonden is.
 Dit is een schending van de wet van 29.07.1991 van de formele motiveringsplicht.
 Zoals uit het bovenvermelde blijkt, heeft het CGVS geen twijfel over de identiteit van verzoeker.
 De stelling van verweerder getuigt van een gebrekkig onderzoek naar het dossier van verzoeker.
 Verweerder heeft blijkbaar over het hoofd gezien dat verzoekers meerdere jaren niet meer in het land van herkomst woont.
 Verweerder dient rekening te houden met alle elementen in het dossier alvorens een beslissing te nemen.
 Verweerder schendt evekens de motiveringsplicht.
 De materiële motiveringsplicht stelt dat iedere bestuurshandeling gedragen wordt door motieven die in rechte en in feite aanvaardbaar zijn. De motieven moeten bijgevolg minstens kenbaar, feitelijk juist en draagkrachtig zijn.
 Dit wil zeggen dat de beslissing rechtens kunnen dragen en verantwoorden (J. DE STAERCKE, Algemene beginselen van behoorlijke bestuur en behoorlijke burgerschap, Beginselen van de openbare dienst, Brugge Vandenbroele 2002, randnummer 19).
 Indien verweerder van mening is dat hij geen rekening dienen te houden met de rest van de argumenten van het CGVS over de identiteit van verzoeker, dient hij dit uitgebreid en gefundeerd te motiveren.
 Verzoeker kan niet uit de bestreden beslissing afleiden waarom verweerder geen rekening heeft gehouden met andere vaststellingen van het CGVS in zijn dossier.
 Een dergelijke handelingswijze is niets anders dan een bewijs van de onzorgvuldigheid waarmee verweerder het dossier van verzoekers heeft onderzocht.
 Bijgevolg:
 De staatssecretaris of zijn gemachtigde heeft geen rekening gehouden met het geheel van feitelijke elementen.
 De bestreden beslissing schendt aldus de motiveringsverplichting in de zin van de wet van 29 juli 1991 en bovendien ook het redelijkheidsbeginsel en zorgvuldigheidsbeginsel en gelijkheidsbeginsel.”*

2.2. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 voorzien dat de beslissingen van de besturen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd, dat de motivering de juridische en de feitelijke overwegingen dient te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat deze motivering afdoende moet zijn.

Deze uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Het begrip “afdoende”, zoals vervat in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991, impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing geeft duidelijk de determinerende motieven weer op basis waarvan deze is genomen. In deze beslissing wordt zo, onder verwijzing naar artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, vastgesteld dat verzoekers aanvraag om verblijfsmachtiging onontvankelijk is, omdat deze aanvraag noch vergezeld ging van een kopie van een internationaal erkend paspoort of van een hiermee gelijkge-stelde reistitel, noch van een kopie van een nationale identiteitskaart, noch van een geldige motivering die toelaat hem vrij te stellen van de voorwaarde te beschikken over een identiteitsdocument. Verweerder heeft concreet toegelicht op welke gronden hij de door verzoeker voorgelegde taskara en de zogenaamde bijlage 26 niet aanvaardt als geldige identiteitsdocumenten in het kader van de verblijfsprocedure op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. De voorziene motivering laat verzoeker toe om deze gronden te kennen, zodat hij in de mogelijkheid wordt gesteld om hiertegen in rechte op te komen.

Verzoeker betoogt weliswaar dat hij uit de bestreden beslissing niet kan afleiden waarom verweerder geen rekening heeft gehouden met “andere vaststellingen van het CGVS” in zijn dossier, maar blijft in gebreke te preciseren op welke “andere vaststellingen van het CGVS” hij precies doelt en waarom deze in de motivering dienden te worden betrokken. In zoverre hij in dit verband stelt dat de commissaris-generaal zijn identiteit nooit in twijfel zou hebben getrokken, merkt verweerder in zijn nota trouwens correct op dat de commissaris-generaal vooral de geloofwaardigheid van de herkomst van een verzoeker om internationale bescherming en van diens asielrelaas onderzoekt, eerder dan de identiteit van een aanvrager vast te stellen. Verzoeker gaat verder voorbij aan de specifieke bepalingen van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet inzake de ontvankelijkheidsvoorwaarde dat de aanvrager in principe dient te beschikken over een identiteitsdocument en kan niet overtuigen dat enige concrete en specifieke vaststelling van de commissaris-generaal onterecht niet in de motivering is betrokken.

De voorziene motivering is pertinent en draagkrachtig en stelt verzoeker in staat om te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is gegrond, derwijze dat het doel van de formele motiveringsplicht is bereikt (RvS 26 maart 2002, nr. 105.103).

Een schending van de formele motiveringsplicht zoals vervat in de wet van 29 juli 1991 wordt niet aangetoond.

2.3. In de mate dat verzoeker aangeeft niet akkoord te kunnen gaan met de motieven die aan de bestreden beslissing ten grondslag liggen, wordt het middel onderzocht vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht.

De Raad is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is bij de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij haar beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624; RvS 28 oktober 2002, nr. 111.954).

Het redelijkheidsbeginsel staat de rechter verder niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid daarnaast de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Deze beginselen van behoorlijk bestuur worden onderzocht in het licht van de toepassing van de bepalingen van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. Deze wetsbepaling bepaalt in zijn § 1 als volgt:

“In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven.

De voorwaarde dat de vreemdeling beschikt over een identiteitsdocument is niet van toepassing op:

– de asielzoeker wiens asielaanvraag niet definitief werd afgewezen of die tegen deze beslissing een overeenkomstig artikel 20 van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973, toelaatbaar cassatieberoep heeft ingediend en dit tot op het ogenblik waarop een verwerpingsarrest inzake het toegelaten beroep is uitgesproken;

– de vreemdeling die zijn onmogelijkheid om het vereiste identiteitsdocument te verwerven in België, op geldige wijze aantoont.”

Om in België op ontvankelijke wijze een aanvraag om verblijfsmachtiging op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet te kunnen indienen, dient de vreemdeling dus over een identiteitsdocument te beschikken, tenzij hij is vrijgesteld van deze verplichting of op geldige wijze aantoont dat hij in de onmogelijkheid is om in België een identiteitsdocument te verwerven.

Verzoeker geeft niet aan dat verweerder onterecht niet heeft vastgesteld dat hij zou zijn vrijgesteld van de verplichting te beschikken over een identiteitsdocument. Evenmin geeft hij concreet aan dat hij zich in zijn aanvraag zou hebben gesteund op redenen die volgens hem aantonen dat hij in de onmogelijkheid is om in België een identiteitsdocument te verwerven, waarmee onterecht geen rekening is gehouden.

Er moet worden aangenomen dat de voorliggende betwisting betrekking heeft op de vraag of de door verzoeker bij zijn aanvraag als identiteitsstuk gevoegde taskara al dan niet op correcte gronden door verweerder is geweigerd als geldig bewijs dat verzoeker beschikt over een identiteitsdocument.

Verweerder weigert de bij de aanvraag gevoegde taskara te aanvaarden als geldig identiteitsdocument op grond van de volgende – in hun samenhang te beschouwen – overwegingen:

- verzoeker maakte zowel bij zijn eerste verzoek om internationale bescherming als bij zijn eerste aanvraag om verblijfsmachtiging in toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet reeds gebruik van een volledig vervalste taskara;
- de bij de thans voorliggende aanvraag voorgelegde taskara vermeldt een leeftijd die niet kan stroken met het op 25 augustus 2009 uitgevoerde leeftijdsonderzoek, nu de taskara aangeeft dat verzoeker in 2007 12 jaar oud was terwijl het in 2009 uitgevoerde leeftijdsonderzoek uitwees dat hij op dat ogenblik een geschatte leeftijd had van 20,3 jaar oud met een “standaarddeviatie” van een tweetal jaar;
- de eerdere beslissing van de commissaris-generaal van 28 april 2021 verwijst ook reeds naar informatie toegevoegd aan het dossier van verzoeker waaruit blijkt dat documenten in Afghanistan eenvoudig zijn te verkrijgen door corruptie of door ze te laten namaken.

Verzoeker betoogt dat de commissaris-generaal nooit twijfel heeft geuit over zijn identiteit. Zoals reeds werd gesteld, onderzoekt de commissaris-generaal evenwel vooral de geloofwaardigheid van de herkomst van een verzoeker om internationale bescherming en van diens asielrelaas, eerder dan dat hij de identiteit van een aanvrager vaststelt. Verder doet dit betoog geen afbreuk aan de ontvankelijkheidsvoorwaarde in artikel 9bis van de Vreemdelingenwet dat de aanvrager in beginsel moet beschikken over een identiteitsdocument. Verzoeker toont met voormeld betoog niet aan dat verweerder op onzorgvuldige, kennelijk onredelijke of onwettige wijze heeft geoordeeld dat de door hem voorgelegde taskara niet kan worden aanvaard als (bewijskrachtig) identiteitsdocument zoals vereist in artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

Verzoeker gaat vervolgens over tot een kritiek op het eerdere leeftijdsonderzoek. Hij betoogt dat dit is ‘bestemd’ om een groeistoornis te beoordelen bij een blanke man van middenklasse, waarmee hij de betrouwbaarheid van dit onderzoek in zijn geval in twijfel tracht te trekken. Zoals verweerder stelt in zijn nota, blijkt evenwel niet dat verzoeker in beroep ging tegen de beslissing van de Dienst Voogdij inzake zijn leeftijdsbepaling en is de Raad ter zake trouwens ook niet de bevoegde rechter. Verzoeker kan niet overtuigen dat verweerder niet dienstig naar de bevindingen van dit eerdere leeftijdsonderzoek kon verwijzen. Verzoeker komt in het kader van huidig beroep ook niet verder dan het uiten van niet-onderbouwde beweringen, waarmee in geen geval de wel zeer flagrante en opmerkelijke vaststelling kan worden verklaard dat hij volgens de door hem voorgelegde taskara in 2007 nog maar 12 jaar oud zou zijn geweest, terwijl een medisch onderzoek naar zijn leeftijd in 2009 wees op een geschatte leeftijd van 20,3 jaar oud met een standaarddeviatie van 2 jaar.

Inzake het motief dat documenten in Afghanistan eenvoudig zijn te verkrijgen door corruptie of door ze te laten namaken, stelt verzoeker verder dat dit een zin is die de commissaris-generaal in elke negatieve beslissing gebruikt. Hiermee weerlegt hij dit motief waarmee verweerder aangeeft dat documenten uit Afghanistan niet steeds betrouwbaar zijn evenwel niet.

Verzoeker voert aan dat verweerder heeft nagelaten om aan te tonen dat de taskara zoals deze thans voorligt vals is, maar de Raad is van oordeel dat verweerder op basis van het geheel van de gedane vaststellingen wel degelijk in alle redelijkheid heeft kunnen oordelen dat deze taskara geen voldoende bewijskrachtig stuk is dat dienstig kan worden voorgelegd als identiteitsdocument zoals bedoeld in artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. Verzoekers betoog dat de commissaris-generaal zijn identiteit nooit in vraag zou hebben gesteld, vermag hierover niet anders te doen oordelen.

Verzoeker betoogt nog dat verweerder onzorgvuldig handelde waar hij over het hoofd zag dat hij al meerdere jaren niet meer in zijn land van herkomst woont. Hij verduidelijkt de relevantie van dit gestelde evenwel niet voor de bestreden beslissing en de hierin gedane toepassing van de bepalingen van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet en licht niet toe waarom dit gegeven maakt dat de beslissing anders had moeten of kunnen zijn. Op basis hiervan kan niet blijken dat verweerder onterecht heeft geoordeeld dat verzoeker bij zijn aanvraag niet aantoonde te beschikken over een (bewijskrachtig) identiteitsdocument. Evenmin toont hij aan dat verweerder bij zijn beoordeling in dit verband enig concreet en relevant gegeven onterecht buiten beschouwing liet.

De uiteenzetting van verzoeker laat niet toe te besluiten dat de bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste feitelijke gegevens, op kennelijk onredelijke of onzorgvuldige wijze of met overschrijding van de appreciatiebevoegdheid waarover verweerder beschikt.

Een schending van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet of van de materiële motiveringsplicht, het redelijkheidsbeginsel of het zorgvuldigheidsbeginsel blijkt niet.

2.4. In zoverre verzoeker nog de schending aanvoert van het gelijkheidsbeginsel kan de Raad niet anders dan vaststellen dat hij volledig in gebreke blijft in dit verband enige toelichting te verstrekken. Bij gebrek aan de vereiste precisie is dit onderdeel van het middel onontvankelijk.

2.5. Het enig middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

3. Korte debatten

Verzoeker heeft geen gegrond middel aangevoerd dat kan leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingen-betwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van verzoeker.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vier april tweeduizend drieëntwintig door:

mevr. I. CORNELIS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken

dhr. T. LEYSEN,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

I. CORNELIS